

1. VERBODEN WOORDEN

‘Mama! Ik heb gepoe-hoept!’ klinkt het hoge piepstemmetje van mijn zoon.

Ik leg mijn pen neer en verstop snel mijn dagboek achter het houten hoofdeinde van mijn bed. Dan spring ik op en loop richting de wc. Een glimlach trekt aan mijn mondhoeken als ik Lio zie zitten. Zijn benen bungelen een meter boven de grond, terwijl hij trots tussen zijn beentjes door de pot in kijkt.

‘Wauw, dat is een mooie keutel,’ zeg ik.

Waarom moeders dat soort dingen zeggen, weet ik niet. Misschien om het moment een beetje glorie te geven? Wat moet je anders doen als je kind vol trots zijn gigantische drol showt?

‘Handjes op de grond en kontje omhoog,’ zeg ik.

Lio gehoorzaamt zonder protest.

Mijn leven bestond vroeger niet alleen uit bittere dagboeknotities en het keuren van de ontlasting van een kleuter. Nee, ooit was ik een vrouw die lol had. Die het goede in mensen zag, het voordeel van de twijfel gaf. Ik had een mooie man, nog mooiere kinderen, en bovenal: ik was gelukkig getrouwd. Met nadruk op wás.

Ik spoel door en loop achter Lio aan, die al naar de badkamer is gerend. Zijn armpjes zwaaien ritmisch op en neer, zijn voetjes landen zachtjes op de vloer. Zijn loopje doet me denken aan David.

David Williams. Mijn eerste en enige liefde.

We waren vijf jaar samen toen hij eindelijk op één knie ging. Drie maanden later gaven we elkaar het jawoord. Oké, er zat wat haast achter – Sophie kwam een halfjaartje later – maar wat boeit het? Het was echte liefde. Niet van die Instagram-liefde die online

begint en alleen voor de camera interessant is. Onze liefde was echt. Puur. Oneindig.

‘Niet spelen met water. Straks hebben we niet genoeg,’ zeg ik streng en draai de kraan dicht. Via de spiegel volg ik zijn bewegingen. Zijn gezicht is geconcentreerd terwijl hij zijn handjes droogwrijft. Het puntje van zijn tong steekt tussen zijn lippen. Zijn brilletje, zijn blonde piekende haartjes... Sprekend zijn vader.

Een trieste golf spoelt over me heen. Mijn handen blijven boven de kraan hangen.

‘Klaar!’ roept Lio en springt van de kruk. Trots houdt hij zijn handen omhoog en rent terug naar de woonkamer.

Ik blijf staan en kijk naar mezelf in de spiegel. De vrouw die ik zie, herken ik nauwelijks nog.

Ooit was ik aantrekkelijk – of in elk geval voelde ik me zo. Nu zie ik een vage schim van die vrouw. Mijn haar is langer en blondere, mijn huid grijs, mijn ogen ingevallen. En hoewel we het niet slecht hebben qua eten of geld, vreet de stress van de oorlog als een tumor al het geluk weg.

‘Was David maar hier,’ fluister ik. En zelfs dat fluisteren doet alle alarmbellen in mijn hoofd afgaan.

Verboden woorden noemen ze dat. Woorden die niet meer uitgesproken mogen worden, op last van de regering. Zoals de naam David Williams. Of beter gezegd: het gemis aan hem. Volgens de overheid ben ik bevrijd van dat monster van een man. Een deserteur. Een lafaard.

Ik friemel aan mijn ketting, waaraan zijn trouwring hangt. Vier jaar alweer sinds de rechter dat vonnis uitsprak.

‘Mevrouw Veldhuizen, ik verklaar u een vrije vrouw. Gefeliciteerd.’ De rechter sloeg met zijn hamer. Alsof dat geluid al onze geschiedenis kon wissen. De plok echode door de rechtszaal en bleef nagalmen in mijn hoofd toen ik als kersverse gescheiden vrouw naar buiten liep, tranen brandend achter mijn ogen. De blik-

ken van alle aanwezigen prikten in mijn rug. Niemand had gemist hoe wij van de een op de andere dag ruzie kregen en hoe hij vervolgens vluchtte en mij en de kinderen achterliet.

BAM.

Een luide knal trekt me terug naar het heden. Ik hoor Lio krijsen. Vanuit de badkamer ren ik naar de woonkamer en ruk de stalen deur open. Daar ligt hij, op zijn rug. Tranen rollen langs zijn slaap zijn haar in. Mijn hart slaat over terwijl ik naar hem toe ren.

‘Waar heb je pijn, Lio?’ vraag ik bezorgd, terwijl ik naast hem neerhurk en hem snel controleer.

‘Hier,’ snikt hij, zijn vinger op zijn hoofd gericht.

Gelukkig. Geen wond. Geen AI-zorgrobot nodig vandaag. Ik blaas opgelucht uit, geef hem een kus op de plek die hij aanwees en zet hem voorzichtig rechtop. Hij wrijft over zijn hoofd.

‘Auw aan hoofd... maar ik ben grote vent. Ventjes huilen niet,’ zegt hij stoer.

Ik moet lachen, maar bijt op mijn lip.

‘Echt wel. Mannen huilen wél,’ zegt Sophie ineens.

Lio’s zus staat in de deuropening met haar armen over elkaar geslagen. Uitdagend kijkt ze van Lio naar mij.

‘Nietes!’ Lio balt zijn vuistjes.

‘Rustig maar,’ zeg ik, terwijl ik tussenbeide kom. ‘Als je wilt huilen, mag dat gewoon. Maar als het niet hoeft, spaar je je tranen maar.’

‘Kunnen tranen opraken, mama?’ vraagt Sophie, haar ogen groot van verwondering.

Ze is pas acht. Zo slim, zo nieuwsgierig. Maar ook zo klein. Te klein voor de waarheid.

‘Nee, lieverd,’ zeg ik. ‘Dat kan niet. Dat is gewoon iets wat opa en oma altijd tegen mij zeiden.’

Ze knikt langzaam. ‘Ik mis ze zo,’ fluistert ze.

Ik trek haar tegen me aan en sla mijn armen stevig om haar heen.
Niet om haar gerust te stellen, maar om mezelf te verbergen voor
haar allesziende blik.

‘Ik mis ze ook,’ lieg ik dan.

2. DE CAMMERS

Op straat is het druk. Voor een reusachtig billboard staat een menigte, hun blikken omhoog gericht op een timer die aftelt naar nul. Elke eerste dag van de maand wordt daar stipt om twaalf uur de top vijf van succesvolste Cammers van District 7 bekendgemaakt.

‘Mogen we blijven kijken, mama?’ vraagt Sophie. Zij en haar broertje staren al omhoog.

Ik kijk om me heen. Iedereen staat stil, hun hoofd in de nek.

Fucking zombies.

Na de val van Lio had ik me laten overhalen om ijs te gaan halen. Volgens Sophie was dat de enige manier om zijn gejammer te laten stoppen. Ze had het met zo veel overtuiging gezegd dat ik er niet onderuit kwam. En nu zucht ik opnieuw. Om een andere reden.

‘Voor deze ene keer,’ zeg ik...